

A BELSŐ SZOBA TITKA

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2021. 07. 25.

Hisszük azt, hogy mindenki, aki itt van, és aki néz bennünket most élőben, megkapja azt, amire számít. Legyetek elvárással! Az igaz, hogy Isten sokszor többet ad, mint amit elvárunk, de nagyon sokszor mi magunk korlátozzuk Istent azzal, hogy nagyon sekélyes az elvárásunk. Nem várunk semmit, ezért nem is kapunk túl sokat. Ha magas az elvárásod Istentől, Ő nem okoz csalódást. Ha embertől van elvárásod, akkor könnyen csalódás érhet, mert nem azt kapod tőle, amit vártál, vagy amit szerettél volna, de ha Istentől van elvárásod, van egy elváró hited, Ő ezt mindig megjutalmazza, és mindig betölti azt a szükségét, amit lát, illetve benned van. A hit a kulcs. Arra mozdul Isten Szelleme. Így működik Ő. Ha látja, tapasztalja benned a hitet, akár csak azt, hogy eljöttél ide ma, akár csak azt, hogy hittel hallgatsz bennünket, Ő látja a szívedet, és megjutalmaz téged ezért. Dicsőség ezért neki!

Szeretném folytatni azt az üzenetet, amit a múlt alkalommal elkezdtem, aminek talán nem is volt konkrétan egy témája, nagyon szerteágazó volt, sok mindentről szólt, és azt a címet adtam neki, hogy Ragadd meg a látást! Sokan itt voltak, hallgatók, visszajelzéseket is kaptam. Ma ezt szeretném folytatni, bár úgy gondolom, hogy különálló üzenetként is megáll, mert a mai alkalomnak azért van egy határozott célja és egy határozott témája. Kicsit határozottabb, mint a múlt hetinek. Azt a címet adtam a mai üzenetnek, hogy: *A belső szoba titka*. Ami kapcsolódik a múlt heti üzenethez, és amit nem igazán tapasztaltak és nem igazán éltek meg és éltek át a zsidók a pusztában. Kicsit ismételjünk. Arról volt szó a múlt héten többek között, hogy Isten adott egy látást Izraelnek, mégpedig azt, hogy néktek adtam az ígéret földjét, azt tejjel, mézzel folyó földnek nevezem, és az a tiétek. Menjetek, és vegyétek birtokba! A zsidók elindultak nagy hittel, nagy bátorsággal, és minden rendben volt addig, amíg nem találtak egy kis akadályt, egy kis nehézséggel, egy kis problémával. Azonnal erről a látásról levették a szemüket, és csak arra néztek, csak arra voltak hajlandóak nézni, ami éppen akkor körbe vette őket. Mi az, ami nincs? Nincs víz. Nincs kenyér. Meleg van. Most hideg van. Most ez fáj. Most nincs kedvem. És lehetne sorolni. Mózes nagyon sokszor közbenjárt értük Istennél, és a titka az volt, hogy neki megvolt ez az úgynevezett belső szobában lévő titka, azaz az Úrral való személyes időtöltés.

Erről szeretnék ma beszélni. Mózesnek megvolt, és még annak a pár embernek is, aki vele együtt hitt és szoros kapcsolatban volt vele. Józsué volt az, akiről az Igében olvassuk, hogy közel volt Mózeshez, és igazából ő is lett az, akire át lett ruházva az a kenet, ha ezt lehet így mondani, de inkább az a feladat, és az a munka, amit Mózes végül is nem végzett be, azaz, hogy bevezesse az ígéret földjére a zsidókat. Azért volt képes Józsué bemenni az ígéret földjére, mert ő azt a látást, amit Isten adott az egész zsidóságnak, ő megragadta. És azt mondta: ha az Úr azt mondta, hogy Ő velünk van, akkor mindegy, hogy milyen ellenség van ott, mindegy, hogy milyen vastagok a falak, mindegy, hogy milyen körülménnyel szembesülünk, mindegy, hogy milyen meleg van, mindegy, hogy mennyire csípnek a szúnyogok, mindegy, hogy bokáig vagy derékig érő vízen kell keresztülmenni. Ha az Úr azt mondta, akkor az úgy van és pont. Ragaszkodott ahhoz, amit Isten mondott. Megragadta ezt a látást. Akik nem ragadták meg, mi történt velük? Nemhogy ők, de még a gyermekeik, az unokáik sem mentek be az ígéret földjére. Negyven évig vándoroltak a pusztában, és ez az elhullottak szó mindig a szívemet megüti, mikor ezt olvassuk az Igében, mert így fogalmaz, hogy elhullottak. Nekem mindig a legyek jutnak eszembe erről. Amikor gyerekkoromban, a parasztházban, a két ablak között, lent a párkányon ott voltak a legyek megdöglöve, kiszáradva. Mindig ez a kép jön előm, mikor ezt olvasom, és ez egy megalázó kifejezés, hogy elhullottak. Nem úgy, hogy szépen csendben elaludtak, vagy nyugovóra tértek, vagy betelve az étellel meghaltak. Nem.

Elhullottak. Mint az állatok. Ez a szívemet még a mai napig, sok év után is megüti. De ezt írja az Ige róluk. Mert nem ragadták meg a látást.

Mi nem ezek az emberek vagyunk, ugye? Mi azok az emberek vagyunk, akik megragadjuk azt, amit Isten mond nekünk. Ahhoz, hogy megragadjuk ezt a látást, arra is szükségünk van, hogy ezt újra és újra az emlékezetünkbe hozzuk, elmélkedjünk rajta, forgassuk magunkban, és időt töltsünk ezzel a látással. Ha neked személyesen Isten mondott valamit a jövőddel kapcsolatban, nem fog úgy valóságba jönni, hogy egyszer ezt hallottad, nem foglalkozol vele egyáltalán semmit, éled az életedet úgy, ahogy akarod, aztán majd 15-20 év múlva egyszer csak beleszöppensz. Nem így történik meg. Hanem úgy, ahogy a bibliai ószövetségi hitemberek életében is: forgatták ezt magukban, gondolkoztak, elmélkedtek rajta. Józsueának Isten parancsba adta. Parancsszóba. Józsue első fejezetében olvasod, legalább ötször szerepel egymás után, hogy ne félj! Hanem gondolkodj arról, amit én mondtam neked, a törvény könyve legyen a te elmédben, a te szívedben, és a te szádban! Parancsba adtam. Megparancsolom neked, hogy ne félj! Ha Isten megparancsolja nekünk, hogy ne féljünk, akkor hogy engedhetjük meg magunknak, hogy félelemmel teljesek legyünk bármely dolog miatt, vagy bármely dolog felől?

Végre rátérek arra, amiről szeretnék ma beszélni. Nem sok embernek tűnt fel az, hogy amit a zsidók műveltek, ez az életvitelszerű hitelenség, negatív gondolkozásmód, ez az ő szokásuk volt, szokássá vált az életükben. Ha valami rossz, vagy kellemetlen dolog jön, akkor a szokásukká vált, hogy egyből elkezdtek nyafogni és panaszkodni. Mindig, és újra, és újra, negyven éven keresztül. Ha valamivel szembesültek, amivel már korábban is, az volt a szokásuk, hogy úgy reagáltak rá, hogy Mózes, te tehetsz erről az egésztől, már megint! Tudod, hogy Jézusnak is voltak szokásai? De nem ilyenek.

Mi is a szokás? Megnéztem az értelmező szótárban, wikipédiában, itt-ott, amott, és nagyon érdekes dolgokat találtam. Nagyon igazak ezek, nem feltétlenül igei megfogalmazás, amit most föl fogok olvasni, de teljesen összhangban van azzal, amit én hiszek az Igével egyetértésben:

A szokás egy olyan cselekvés, amit gondolkozás és szándékosság nélkül teszünk. A szokások tehát azok az automatikussá váló cselekvések, apró kis belső programok, melyekről korábban tudatos döntés született, és amelyek a tudat kontrollja nélküli cselekvésekké alakultak át. A szokások rendszere meghatározza a személyiséget, azokat a dolgokat, amikben hiszünk. A szokások segítenek vagy gátolhatják az egyén fejlődését, attól függően, hogy azok milyen irányban befolyásolják az élet minőségét.

Tudom, hogy első olvasatra most egy kicsit hosszú, de a következő egy órában ezt fogom kibontani. Ha esetleg most nem érted, a végére meg fogod érteni, miről akarok beszélni. A szokások rendszere meghatározza azokat a dolgokat, amiket hiszünk. Gondolkodjunk el ezen egy kicsit, értelmezzük. Ez nem egy bibliai igevers, de vajon összefüggésben van-e azzal, amit a Biblia tanít? A szokásaid, amit rendszeresen csinálsz, automatikusan, gondolkodás nélkül, miért teszed? Mert teljesen összhangban van a belső hiteddel. Teljesen összhangban van azzal, ami belülről fakad. Teljesen összhangban van azzal, hogy a szív bőségéből szól a száj. Teljesen összhangban van azzal, hogy azért csinálod azt, mert azt hiszed. Mutasd meg a hitedet a cselekedeteidből! – erről van szó. A cselekedeteid mindig megmutatják a hitedet. Amikor kétségbe esve letérdelsz és imádkozol és nagy hitmegvallásokat teszel, az nem egy szokás, az egy egyszeri dolog. Amit egész héten teszel, ahogy egész héten gondolkozol, az a szokásrendszer megmutatja azt, hogy te miben, milyen mértékben, milyen minőségben hiszel. Ha ez igaz, akkor nekünk a szokásainkat hozzá kell igazítani Isten Igéjéhez és olyan jó szokásokat kell kialakítanunk, amelyek az életminőségünket előréviszik. Mert vannak rossz szokások, amelyek hátráltatnak, és vannak jó szokások, amelyek előbbre visznek minket.

A legtöbb szokás – nem feltétlenül megszokás, de nevezhetjük annak – oly mértékben automatikus az életedben, hogy egyáltalán nem gondolkozol rajta. Egy olyan ember, aki autót

vezet harminc éve, nem gondolkozik azon, hogy hogyan kell bekötni a biztonsági övet, hogyan kell elindítani az autót, hogyan kell sebességbe rakni a sebességváltót, hogyan kell kanyarodni. Annyira sokat csinálta, annyira beleivódott, hogy automatikusan, gondolkodás nélkül, különféle megerőltetés nélkül megy neki. Tudod, kik gondolkoznak azon, hogy melyik pedál micsoda? Akik először ülnek autóba. Tanulod a vezetést és akkor három pedál van, most melyik is, amit nyomni kell? Hova is kell rakni a sebességváltót? Gondolkozol, a KRESZ mit is enged meg? Kinek van elsőbbsége? Mert még nem alakult ki az a szokás, hogy tudattalanul, vagy – nem jó ez a kifejezés – inkább automatikusan, álmodból felébresztve is tudd azt, hogy mit mond a KRESZ, például, hogy kinek van elsőbbsége. Amikor van egy élethelyzet, amikor szembesülsz egy bántással, egy sértéssel, egy kedves elismerő szóval, egy vállba veregetéssel, egy öleléssel, ahogy reagálsz arra, az azért van, mert az a szokásod, hogy úgy reagálj rá. De ha ez a reakció nem helyes és nem jó, akkor meg kell ezt változtatnod!

Miért van az, hogy ha megbántanak, megsértenek, akkor egyből kinyomod te is a tüskéidet, egyből visszavágsz, és amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten a részedről? Mert ez a szokásod. Ebben hiszel, ez beléd ivódott, benne van a zsigereidben, hogy így kell reagálnod. Ha megbántanak, meg kell sértődnöd. Jó, hogy nem mosolygok azon, hogy hozzám vágtak egy vizes rongyot. De ez így nem jó! Ha ebben nem változunk meg, akkor ez nem fog előbbre vinni. Ugyanakkor mi van, ha dicsérnek, ha elismernek, ha bátorítanak, ha megölelnek, ha puszilgatnak, ajándékokkal halmoznak el? Kihúzkod magad, az orrod a homlokod fölé emelkedik, és egyből te vagy a fontoskodó meg az elismert. Igen, én méltó vagyok erre a dicséretre! Miért reagálsz így? Mert ez a szokásod. Ebben is lehet változni és kell is. Érzed-e már a mai üzenet fontosságát?

A szokások segítenek vagy gátolnak bennünket a fejlődésben, és ha átalakítjuk a szokásainkat, akkor átalakul az életünk is. Úgy gondolom, hogy a legfontosabb szokásod, amit ki kell magadban fejlesztened az, hogyan reagálj a dolgokra, amik téged érnek. Ez pedig a hitreakció. Mert ugyanaz a részed, amely összeszorul, görcsbe rándul, visszavágna, visszarúgna, visszautne, ugyanez a részed képes arra, hogy hitben reagálj rá. Meg kell változtatnod a gondolkozásmódodat, és be kell ezt gyakorolnod! Bármennyire csúnyának vagy törvénykezőnek, vagy idegennek hangzik ez a részedről, ezt meg kell tanulni! Ez egy tanulható folyamat. Most nem pszichológiai, lelki gyakorlatról beszélek, nem arról van szó, hogy bizonyos tematika szerint felépített mintákat gyakorolva el lehet jutni valahova. Mert erről beszél az agykontroll, a reiki, erről beszélnek ezernyi távol-keleti, közel-keleti, meg a világ minden tájáról származó okkult dolgok. Arról az eredetiről beszélek, arról az igaziról, arról a valóságosról, amit a Biblia tanít! Minden egyéb más hamisítvány. Hallottad? Minden egyéb más hamisítvány! Vannak kicsit jobb hamisítványok, és vannak rossz hamisítványok. Valamiről egyértelműen fel lehet ismeri, hogy teljesen ördögi, valamiről csak később lehet felismerni, hogy nem kerek. De minden, ami nincs összhangban az Igével, az egy ferdítés. Ha te komolyan gondolod a keresztyén életedet, akkor mihez kell szabnod magad? Ahhoz, amit a Biblia mond, és tanít.

Visszatérve az üzenethez, hitttel reagálj a téged ért eseményekre! Ahhoz, hogy így tegyél, erősnek kell lenned, kell, hogy legyen egy belső erőd. Kell lennie egy belső tartásodnak, és azt is mondhatom, hogy ehhez tapasztaltnak kell lenned. Megedződöttnek. Olyan bőrt kell a testedre időnként képletesen növesztened, amely olyan vastag, mint a krokodil bőre, hogy az ostorcsapások, a gonosz szájú, kígyónyelvű emberek sértegetése egyszerűen ne érjen el oda belülre. Mert megtanultad azt, hogy ezek a madárcák, akik csipognak rád, be vannak zárva egy kalitkába. Én meg szabad vagyok és fönny vagyok az Atya jobbán! Mit érdekel engem, hogy a kalitkába bezárt ember mit mond rám és miért? Érted? Ezt meg lehet tanulni. De ehhez kell egy mentalitás, egy gondolkozásmód. Ahhoz, hogy ez kialakuljon, vannak lépések, amelyeket meg kell tenned. Az egyik és legfontosabb lépés az, ami szokásként jelen volt Jézus életében is:

Lukács 4,16.

16. És ment Názáretbe, ahol felneveltetett: és bement szokása szerint szombatnapon a zsinagógába, és felállta olvasni.

Érted-e, mit mond ez? Jézusnak szokása volt, hogy bement a zsinagógába istentiszteletre. Tudsz-e ezen lelkesedni? Jézusnak szokása volt, hogy bemegy a templomba, bemegy a zsinagógába, és részt vesz a gyülekezeti istentiszteleti alkalmon. Tudod, hogy miért nagyon gyenge sok keresztény, és miért erőtlén? Mert ennek a dolognak a megcselekvésében nem igazán járnak az élen. Nem helyesen alkalmazzák azt, hogy rendszeresen részt vesznek az istentiszteleti alkalmon. Mert nem egy vallásos szokásról beszélek. Nem egy olyan vallásos szokásról, ami egy hagyomány. A nagymama is járt, anyukám is járt, a férjem is járt, és akkor megyek én is. Vagy a feleségem is. Ez olyan jó szokás, és akkor ki van pipálva a heti jó cselekedet. Gyülekezetbe, istentiszteletre járni nem a tradíció miatt kell. Nem hagyománytisztelet miatt, nem megszokásból, és ez nem lehet csupán egy kultúra része, hogy gyülekezetbe járunk. Mi nem egy átlagos vallásos gyülekezet vagyunk, nem egy történelmi egyház, hanem egy karizmatikus gyülekezet. Ennek ellenére, és ne sértődj meg, ennek ellenére vannak a gyülekezeteinkben olyan emberek, akik egy vallásos szokásként járnak a gyülekezeti alkalmaikra. Mert megszokták. Pedig ez egy tudatos engedelmisségen alapuló döntés lehet a részedről, amit ha helyesen gyakorolsz, akkor egy jó szokássá válik. Érted a különbséget? Amikor tudod azt, hogy miért jössz gyülekezetbe, és ez különbözik attól, mint amikor egy vallásos megszokásból jössz a gyülekezetbe.

Amikor tudom azt, hogy Isten elhívása, elrendelése, szándéka, akarata az, hogy itt legyek, és tudom azt, hogy milyen szívvel kell jönni, milyen imádást kell hozni, milyen dicsőítést kell hozni, ez különbözik attól, mint amikor tizenöt éve úgy jár valaki gyülekezetbe, hogy elmegyek és megnézem a mai előadást. A kettőt nem lehet egy mérlegre tenni, ez nagyon különböző dolog. Abban szeretnék a mai napon segíteni mindannyiótoknak, hogy megértsétek, meglássátok azt, hogy az elménk elköteleződése az Ige felé ebben is meg kell nyilvánuljon, mert Jézus életében is látjuk, hogy akik ismerték, azok mind tudták, hogy Jézusnak vannak szokásai. Szokása például az, hogy szombatonként gyülekezetbe megy. Nekünk itt vasárnap délelőtt van az alkalom, nem ez a lényeg, hogy szombatira, vasárnapra vagy hétfőre esik, a lényeg a rendszeresség. Szokássá kell válnia. Jó szokássá. Sok pásztor örül, hogy ezt hallja most, ugye? Szeretnék azt, hogy minden egyes nyájtág az országban, ahol prédikáltok, mind-mind jó szokásból mindig minden istentiszteleten ott lenne. Ó, milyen sok pásztor panaszkodik ez miatt, hogy olyan lusták a keresztények! Még ezt a legalapvetőbb keresztényi felszereltséget sem hajlandóak felvenni.

Szeretem ezt a hasonlatot, az, hogy gyülekezetbe járunk, nem egy extra dolog. Ez nem jelenti azt, hogy egy különleges, nagy dolgot tettem ezzel az Úrnak. Ez egy olyan alapfelszereltség, mint az autóban a gázpedál. Ha nincs gázpedál, akkor nem működik semmi. Vagy a kormánykerék is egy alap dolog. Nem egy luxus bőrülés fűtéssel. Egy alapfelszereltség az, hogy gyülekezetbe járunk. Ha ez nincs, akkor semmi nincs. Istennek megvan a célja, rendje a gyülekezetbe járásra, de még mindig nem ez a központi téma, amiről ma beszélni akarok.

Jézus egy másik szokásáról szeretnék beszélni. A Lukács evangéliuma 22-ben a 39-es versről olvasom.

Lukács 22,39–41.

39. És kimenvén, ment az Ő szokása szerint az Olajfák hegyére; követték pedig Őt az Ő tanítványai is.

40. És mikor ott a helyen volt, monda nékik: Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.

41. És Ő eltávozék tőlük mintegy kőhajításnyira; és térdre esvén, imádkozék.

Minden tanítványa tudta, hogy Jézusnak ez egy szokása. Olvashatsz erről a János evangélium 18. fejezetében, mikor Júdás elárulta Jézust, akkor is említi az Ige, hogy azért

találta meg azon a helyen, mert ez volt a szokása Jézusnak, hogy oda, arra a helyre jár. Volt egy hely, ahova eljárt imádkozni. Most nem a fizikai helyet szeretném a középpontba helyezni, ti nem tudtok minden nap, vagy hetente kétszer az Olajfák hegyére elmenni, hogy ott imádkozzatok, valamelyik öreg olajfa alatt, de kell, hogy legyen egy hely, ahova elvonulsz! Lehet ez egy fizikai hely is, de igazából ez egy olyan hely, ahol egyedül vagy az Úrral, és nincs ott más. Egy olyan hely, ahol csak Ő van és te. Az a személyes kontaktus, személyes kapcsolat van, amit például itt a gyülekezetben nem tudsz megtapasztalni. Itt mást tudsz megtapasztalni. Itt a közösség összevont hite, ereje, Isten jelenléte olyan különleges, amit viszont otthon nem tudsz megtapasztalni egyedül, magadban. Ez fordítva is igaz.

Amit otthon megtapasztalsz vagy meg kellene tapasztalnod, azt meg itt nem tudod. Mert itt nem tudsz elkülönülni a többiektől, mert hallod, látod őket, még a zene is hangos. Itt nem az a fajta Istennel való személyes kapcsolat van, mint ami otthon. Ez egy más dolog. Erre is nagyon nagy szükség van, és arra is égetően nagy szükség van. Dániel életének is egyik legnagyobb titka az volt, hogy volt egy szokása. Dániel könyvét az elmúlt hetekben tanulmányoztuk. Ez az Ige is elhangzott, de most más megközelítésből hadd olvassam fel neked! Elhangzik a törvény a király részéről, nyomás hatására, hogy senki nem imádkozhat semmilyen istenhez, csak Nabukodonozort lehet imádni és tisztelni. Mit tesz Dániel?

Dániel 6,10.

10. Dániel pedig, amint megtudta, hogy megíratott az írás, bement az ő házába; és az ő felső termének ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé; és háromszor napjában térdeire esék, könyörge és dicséretet tett az ő Istene előtt, amiként azelőtt cselekszik vala.

Amiként azelőtt cselekszik vala – ahogy azelőtt is mindig ezt tette. Elolvasom az egyszerű fordítás szerint, mert jobban visszaadja ezt.

Dániel 6,10. Egyszerű fordítás

10. Dániel is tudomást szerzett erről. Ettől függetlenül – ugyanúgy, mint addig is minden nap tette – a királyi udvarból a házához ment. A felső szobájában, ahol a Jeruzsálem felé néző ablakok nyitva voltak, naponta háromszor letérdelt, imádkozott Istenéhez, és dicsérte őt.

Ez volt a szokása. Vajon ez egy törvényező rossz szokás, vagy egy jó szokás volt az ő részéről? Akkor ott, abban a korban, abban az állapotában ez egy rendkívüli jó dolog volt az ő részéről. Emiatt volt ő olyan különleges ember. Emiatt a cselekedete miatt volt képes arra, hogy olyan dolgokat vigyen véghez, amiket olvastunk az előző hetekben. Halleluja! Tehát a szokás az egy cselekvés, ami könnyen ismétlődik. Könnyen ismétlődik talán az, hogy hazaérsz a munkából, levágod a táskát meg a cipőt az előszobában, beülsz a tévé elé és megnyomod a gombot. Kinek van ilyen szokása? Ott egy kéz, egy őszinte ember. Ez egy szokás. Könnyen ismétlődő, gondolkodás és tervezés nélküli dolog, egy cselekvés a szokás. Sajátoddá válik, akár tudatodban van ez a dolog, akár nem. Általában jelentéktelennek tartjuk ezeket a szokásokat, de hatással vannak a jövőnkre. A rossz szokások és a jó szokások is hatással vannak a jelenünkre és a jövőnkre. Lehet jó vagy lehet rossz, éppen ugyanúgy ismétlődik mindegyik. Vagy állandó sikerre, vagy állandó kudarcra visznek téged anélkül, hogy tudatában lennél ennek. A szokások nem tudatos dolgok, hanem hozzászoktál, megszoktad, nem kell hozzá gondolkodni, hogy azt tegyed.

Gondolj bele, ha az válik a szokásoddá, hogy minden reggel, minden délben, minden este, vagy bármikor az Igével foglalkozol! Mindenkit és mindent kizársz, csak Istenre összpontosítasz. A reggeli kávé előtt, közben, vagy utána, mindegy, de van egy szokásod, hogy márpedig mindenkit és mindent kizársz magad körül és Vele töltesz időt, egy percet, öt percet, tíz percet, harminc percet. Ez olyan szokás, amely tudatos. Tudatosan kizárod azt, hogy mi vár rád a munkahelyen, hogyan bánt veled a férjed előző este, kizárod a gyülekezetben kapott sérelmeidet, kizárod azt, hogy a szomszéd kutyája ugat, mindent kizársz és tudatosan összpontosítasz erre. Elkezded ezt tenni, és ez oly mértékben szokásoddá válhat, hogy

automatikussá válik az életedben. Azt veszed észre, hogy eltelt öt év és ez olyan szokásoddá válik, mint az autóvezetés. Rászoktál, hozzászoktál, hogy beszélsz Istenhez és meghallgatod Őt. Hozzászoktál, hogy imádkozol, és ha esetleg valami miatt ez nem lehetséges aznap, akkor hiányzik, mert hozzászoktál. Vannak nagyon jó szokások, amelyek nem tradícióként, nem vallásos hagyományként vannak jelen az életedben, hanem mint egy bibliai jó szokás, ami Jézusnak is megvolt. Nem gondolnám, hogy Jézus a vallásosság rossz értelmében volt vallásos. Nem gondolnám, hogy Jézus egy bigott, rózsafüzért mormoló ember volt. Most nem akarom a katolikusokat emiatt megszólítani, de ahogy valaki fogalmazta és nagyon tetszett nekem: a karizmatikus, hozzánk hasonló keresztényeknek is megvannak azok a szokásaik, amikhez hozzászoktak és úgy teszik, mint egy gép. Nincs benne az az élet, az a felfrissülés, nincs benne az az Istentől jövő frissesség, ami a kezdetekkor még benne volt, mert hozzászoktunk és csináljuk. Mondjuk a 91-es zsolnárt, mondjuk a 23-as zsolnárt, mondjuk ezt, mondjuk azt és azt hisszük, hogy azért, mert mondjuk, lesz védelmünk, meg ezért lesz bőségünk. De itt eltévedted! Ha azt hiszed, hogy mert kimondasz egy Igét, csupán csak attól megváltozik valami, tévedsz, mert nem az a dolog, nem az az Ige változtat meg, amit kimondtál, hanem az Úr Jézus, aki mögötte van. Érted a különbséget? Úgy mormolják néha reggelenként a 91-es zsolnárt hozzánk hasonló keresztények, mint ahogy a rózsafüzért mormolják a katolikusok. Azt gondoljuk, mert elhittük azt, hogy ha elmondom, akkor meg vagyok védve mindentől, más dolgom nincs.

De ez nem így működik, a személyes kapcsolatot nem dobhatjuk el, a személyes kapcsolatot nem hanyagolhatjuk el! Amikor elmondod a 91-es zsolnárt – és most hadd mondjam el, hogy hiszek benne. Hiszem, hogy a 91-es zsolnár megvallása, kihirdetése, kijelentése egy szellemi erőt felszabadít, ami megvédelmez engem. Hiszek ebben, de ezt nem mondhatom úgy, mint egy gép, nem mondhatom úgy, hogy nem gondolkozom arról, hogy ez így van, és ha nem látom mögötte az élő Istent, hogy valóban Ő az, aki megszabadít és megoltalmaz engem. Értitek a különbséget? Tehát nem egy vallásos szokásból mondjuk és mormoljuk ezt el, kipipálva, hogy elmondtam háromszor a Miatyánkot, kétszer az üdvözlégyet, még kétszer a hiszekegyet és akkor az a nap le van rendezve! Egyszer kérdezte tőlem valaki: Elmondtam ma reggel is a 91-es zsolnárt, mégis annyi baj történt velem. Miért? Például pont ezért. És hogy a klasszikust idézzem: Meg azért, mert ez nem mentesít téged attól, hogy egész nap azért józan legyél és figyelj arra, hogy a Szellem hogyan vezet, figyelj arra, hol a dolgod, mi a dolgod és mit kell tenned. Az, hogy kijelented az Igét és profétálod az Igét az életed felett, ettől válsz erőteljessé és lélettel teljessé, de ez nem egy reggeli öt perces dolog, hanem egy napi huszonnégy órás dolog, hogy figyelsz Órá! Figyelsz Órá akkor, amikor mondod a 91-es zsolnárt, vagy a 23-ast, vagy a 82-est, vagy a 37-est, vagy a 103-ast, vagy fejből a 119-est – látom, páran tudjátok, hogy mit jelent –, és miközben mondod, az agyad valahol egészen máshol jár. Ó, nem lesz elég a leves, főznöm kell még egyszer – de az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm – és mondod, mondod. Az Úr angyalai táborat járnak fölöttem – mondod, mondod és egy mechanikus cselekvés úgy, hogy nem összpontosítasz arra, hogy mit csinálsz. Ez egy nem jó szokás, de jó szokássá válhat, hogy akár röviden, de valószínű, odafigyelve kijelented az Igét saját magadra, hittel.

Kijelentem az Igét magam felett és az Egyház minden tagja felett, hogy az Úr a mi oltalmunk, a Felségest választottuk a mi hajlékunkká. Nem félünk az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal és a döghaláltól, amely délben pusztít. Ámen! Ezek vagyunk mi. Hiszem ezt, ehhez ragaszkodom! Nem illet engem veszedelem és csapás nem közelít az én lakhelyemhez. Pont. Ámen. Így van! Úgy bele tudsz ebbe gerjedni, hogy még az asztalra is oda-csapsz: Sátán, takarodj innen a Jézus nevében! Mert úgy beleéled magad. Ez az, amikor közösségben vagy és eggyé válsz az Igével. Ez az, amikor a dicsőítés közben eggyé válsz azzal, amit csinálsz. Halleluja! Glóri, halleluja! Ez nem eggyé válás a dicsőítésben. Bocsásatok meg, hogy ironikus vagyok meg cinikus. Bocsásatok meg nekem! Rám ugyanúgy igaz

ez, és nekem ugyanúgy újra és újra emlékeztetnem kell magamat arra, hogy amikor Istent imádom, akkor az arról szóljon, hogy Istent imádjám. Imádom. Ha az angyalok látnak engem, akkor ne azt lássák, hogy akármit csinálok, hanem ők is tudják, fölismerjék, hogy én most Istent imádom. Arról nem is beszélek, hogy ha valaki rád néz, akkor tudja, hogy mit csinálsz, mert ez a legkevesebb. De az sem baj mondjuk, ha valaki rád néz és látja rajtad, hogy te Istent imárod. Ez nem baj, csak ne azért tedd, hogy mások lássák! Azért ez nagyon fontos dolog!

Tehát, a rossz szokásokat sajnos nagyon könnyű fölvenni. Leginkább azért, mert ezek a test cselekedetei, a test hozadéka. A jó szokások pedig sajnos erőfeszítésbe kerülnek, nehéz azokat fölvenni. Hogy kialakuljanak jó szokások az életedben, ehhez neked erőfeszítéseket kell tenned. Ahhoz, hogy kialakuljanak rossz szokások az életedben, ehhez nem kell erőfeszítést tenned. Bocsánat, nem miattam van ez így. Bármit elültetsz a konyhakertedben, nem kell különösebben dolgoznod azon, hogy a gyomnövények meg a gazok kinőjenek, hanem azért kell erőfeszítéseket tenned, hogy a haszonnövények épüljenek, fejlődjenek, és jó termést hozzanak neked. Amíg ez a föld így ebben a formában fennáll, ez addig így lesz, ha akarod, ha nem, ha tetszik, ha nem. Ha Jézus emberként képes volt jó szokásokat kialakítani, úgy mi is képesek vagyunk. Ami nekünk nagyon nagy segítség, hogy a Szent Szellem a segítségünkre van. Halleluja! Le tudod magad ellenőrizni, amikor nyomás alatt vagy, legtöbbször a szokásod, a berögzött dolgaid alapján cselekszel. Megszokásból mondod, megszokásból teszed, megszokásból mondasz véleményt, megszokásból reagálsz úgy.

Ha jó szokások alakultak ki, jó reakciók, jó válaszok vannak benned, és álmodból felébredve is hittel tudsz reagálni dolgokra, akkor ez egy védelmet hoz neked, akkor ez egy segítség a számodra. Ha pedig rossz szokásaid vannak és az indulat, meg a harag jön belőled, akkor ez bajba sodorhat. Hányan voltatok úgy, hogy valaki mondott valamit és te nagyon hirtelen, meggondolatlanul szóltál vissza neki, és utána meg vakartad a fejed, hogy hát ezt nem kellett volna mondani? Ki erőltette rád, hogy azt mondd? Miért úgy reagáltál? Miért kellett visszaszívnod? Miért kellett bocsánatot kérned? Mert ez volt leginkább belül. De ha leginkább belül az Ige van, ha leginkább belül a hit van, ha leginkább belül a túlradás van, a szeretet van és aszerint reagálsz, akkor ez egy védelmet is hoz neked. Mert szokásból gerjedünk haragra, mert ehhez szoktunk hozzá, szokásból leszünk indulatosak, mert mindig így reagálunk. Van még hova fejlődjünk ugye? Halleluja!

Mi lenne, ha megváltoztatnánk ezt és hittel reagálnánk dolgokra? Hogyan lehetséges ez? Csak úgy, ha rendszeresen, újra és újra és újra időt töltünk az Úrral, magunkat ebben képezzük, és a Vele való közösség a Vele való kapcsolat, az Ő arcának keresése, az Ő arcának szemlélése az, ami bennünket átformál az Ő képére és hasonlatosságára. Átformálja a lelkünket olyanná, amilyenné Isten újjáteremtette a szellemünket. Akik mindnyájan az Úr Jézus arcát szemlélve elváltozunk az Ő hasonlatosságára – írja ezt az Ige. Ha a tévét nézzük, ha a sorozatot nézzük, nincs azzal különösebben gond, ha megvan a pici helye az életedben, senki ne érezze ez miatt kárhóztatva magát, én is szoktam tévét nézni. Józsue könyve első fejezet 8-as vers, parancsszó Istentől Józsue-nak. Az Egyszerű fordítás szerint fogom felolvasni.

Józsue 1,8. Egyszerű fordítás

8. A törvény könyvét szüntelen tanulmányozd, igéit ismételd magadban, és gondolkodj azokon, hogy mindenben annak megfelelően járhas el. Ha így teszel, akkor minden utad sikeres lesz, és amibe belefogsz, felvirágzik.

Halleluja! Ó, mennyire szeretné minden keresztény ezt az utolsó részt, hogy amibe belefog, az gördülékenyen, simán, felvirágozva, dicsőségesen jól alakul! A vállalkozás nem így halad fölfelé, hanem így halad fölfelé, a kapcsolat az csak ilyen mindig és mindenkiel nagyon jóban vagyok. Mindenki szeretné azt, hogy minden, amihez hozzáfogunk, jószerecsés legyen, és minden jól sikerüljön, csak az előtte lévő részt nem nagyon akarjuk napirendi pontunkká tenni, amely úgy szól, hogy a törvény könyvét – ugye a törvény könyve

volt még akkor Józsuének, mi nem a törvényt tanulmányozzuk, hanem azt tanulmányozzuk, amit Jézus tett értünk, és hogy kik vagyunk mi Krisztusban. Tehát az Igéit ismételd magadban és gondolkodj azokon, hogy mindenben annak megfelelően járjass el! Ha így teszel, akkor minden utad sikeres lesz, és amibe belefogsz, felvirágzik. Halleluja! Ezt az Igét, akik régóta jártok ide a gyülekezetbe, biztos nagyon sokszor hallottátok, és tudunk erre az Igére és nagyon sok olyan Igére, amit már sokszor hallottunk, egy nagyon rossz szokásból reagálni. Mégpedig úgy, hogy ezt már hallottam, ez már sok újat nem tud nekem mondani! Amikor ez a gondolkozásmód van bennünk egy nagyon sokat használt és sokat ismételt Igével kapcsolatban, az elárulja azt, hogy mennyire nagyon-nagyon keveset tudunk arról az Igéről. Mert amikor egy Igéről igazán mély megértésed van, amikor egy Ige igazán él a szívedben, az mindig hálaerőre gerjeszt téged és azt mondd, hogy de jó, hogy hallhatom ezt, amiről nekem megértésem van, és újra még jobban elmélyülhetek ennek az ismeretében! Tehát amikor az Igét hallgatod és unalmas a számodra, akkor vagy nagyon fáradt vagy, ki kellett volna aludnod inkább magad tegnap este, vagy az elmédben a hozzáállásoddal, a gondolkodásmóddal van egy kicsi gond, amit ki kell igazítanod. Ha egy Ige unalmas a számodra, akkor nagyon keveset tudsz róla. Ha egy Ige téged felvillanyoz, akkor az azért van, mert van már róla megértésed, vagy éppen most értetted meg. Amikor az Ige azt mondja, hogy gondolkodj éjjel és nappal az Ő beszédéről és ezt mondja igazából nekünk is, akkor bizony eltökélem magam, hogy még inkább odafigyelek erre, és minden élethelyzetemben igyekszem igei gondolkozásmóddal reagálni. Dávidnak is volt rendszeres csendes ideje Istennel, neki is volt egy belső szobája, vagy egy belső barlang része, hogy így mondjam. Neki is volt egy olyan rendszeres, időszakos megtapasztalása Istennel, ami őt igazából oda, arra a helyre vitte el, ahova Isten el akarta őt vinni.

Zsoltárok 63,1. 6.

1. Isten! Én Istenem vagy Te, jó reggel kereslek téged; téged szomjúhoz lelkelem, téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, amelynek nincs vize;

6. Ha reád gondolok ágyamban: őrváltásról őrváltásra rólad elmélkedem;

Ez egy Isten után vágyakozó, Isten után sóvárgó, Isten jelenlétét megtapasztalni akaró ember szava, kijelentése, imádsága. Amikor te így mész az Úr elé, hogy ezt az Igét felolvasva valóban azt éled át, amit Dávid is átélt, ahogy a szívéből fohászkodott utána, akkor Isten nem hagy válasz nélkül. Sokszor azért nem kapunk választ Istentől, mert bemegyünk oda elé, na jó, van öt percem, négy perc ötvennyolc másodpercig eldarálom, mi az, ami kell nekem, egy-két másodperc, és ha Isten nem szól hozzá, mehetek a dolgomra. Kicsit túlzok, de sokszor ezt csináljuk, pedig az imádság párbeszédet jelent, a párbeszédben pedig nem mindig én beszélek. Sőt, ha te igazán tiszteld Istent, akkor meg kell engedned Neki, hogy Ő szóljon hozzád! Amikor folyamatosan csak mondd, mondd, mondd, Ő nem fog a szavadba vágni, mert Ő egy úriember. A Szent Szellem egy úriember. Nyelveken is mondd, mondd, mondd, és ha mondani akarod, Ő hagyja, nem fog egy palacsintasütővel fejbe vágni, hogy most már fogd be a szád! Ha mondani akarod, mondjad. Úriemberek nem vágnak egymás szavába. Én nem mindig voltam úriember, ezt páran tudjátok rólam. Egy pár embernek a szavába vágtam, volt, akit véletlenül, volt, akit szándékosan állítottam le: Állj már meg egy picit, hadd vágjak a szavadba!

De a Szent Szelem nem lesz erőszakos veled. Ezt is meg kell tanulni! Tanulni kell, fejleszteni, hogy amikor beszélünk, utána kell időt hagyni arra, hogy Isten is beszéljen hozzánk, mert Ő akar szólni, Ő mindig akar szólni. A Máté evangéliumban a mai alkalom központi kulcs Igéje a 6. fejezetben a hegyi beszédből a 6-os vers, és ezek Jézusnak a piros, aranybetűs szavai.

Máté 6,6.

6. Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet neked nyilván.

Életed legfontosabb kapcsolatát fejleszted itt ki ezen a helyen. Nincs ennél fontosabb kapcsolat az életedben, mint az a kapcsolat, amely ezen a helyen érlelődik, fejlődik, növekszik, világosodik, teljeseedik be. Ne értsetek félre, családközpontúak vagyunk, de ez a kapcsolat még a házastársi kapcsolatodnál is fontosabb, ez a kapcsolat még a gyermekeddel való kapcsolatodnál is fontosabb. Mert ha jól akarod megélni a keresztény életedet, akkor tudod kiválóan megélni a házastársi kapcsolatodat és a gyermekeddel való kapcsolatodat, ha ez a kapcsolat a helyén van és rendben van. Érted? Ha ez lecsúszik a második, harmadik, ötödik, tizedik helyre, akkor a fölötte levő dolgokkal mindig lesz valami zűr. Sok keresztény azért gyenge és erőtlen, mert ezt nem ismerte fel. A valódi minőségi időtöltés Istennel azt eredményezi, hogy nem leszel egy átlagos keresztény.

A valódi minőségi időtöltés Istennel az, amikor rendszeres, napok, hetek, hónapok, évek, évtizedek alatt kifejlődő, tudatos, az Ő arcát kereső személyes kapcsolatod van Ővele, és ez azt eredményezi, hogy valamiben ki fogsz tűnni, valamiben kiemelkedő leszel. Bizony! Amikor az elméd elfoglalt ezen a helyen, akkor nem nagyon tudsz megnyílni a szellemi dolgokra. Ahogy a böjtöléssel is a testünket fegyelmezzük és érzékenyebbé tudjuk tenni a szellemünket, ugyanúgy a Vele való elmélyedésben is időre van szükség, hogy az a fajta minőségi kapcsolat és minőségi időtöltés kialakuljon, amiről beszélek. Idő kell ehhez. Egy-két hetes, hónapos keresztényeknél ez még nem úgy van jelen, mint egy több éve kereszténnyé vált embernél, aki ezt jól begyakorolta. Ha jobban meg akarod ismerni Jézust és jobban meg akarod ismerni a Szent Szellemet, ha jobban meg akarod ismerni az Ő munkáit és csodákat akarsz látni, akkor meg kell értened ezt a Máté 6,6-ot, hogy menj be a te belső szobádba! Ez azt mondja, hogy ez egy rendszeres dolog, egy olyan dolog, amit akár megtervezhetsz nyugodtan előre, egy olyan dolog, ami a szokásoddá válhat, egy olyan dolog, amit eltökélhetsz akár most a mai napon, hogy mostantól márpedig ezt fogom tenni!

De nem törvény szerint, mert eltökéled a szívedben, hogy most akkor holnap reggel hatkor kelek, és a következő tíz évben minden reggel hattól fél hétig csak imádkozni fogok. Nyugodj meg, a második nap öt perc után már minden bajod lesz. Rá kell erre magadat szoktatnod és nem törvényként kell megélned, hogy ezt kell csinálnom, hanem egy szívbeli vágyakozásból indul ez. Ami egész más indítékot feltételez rólad, mint az, hogy mert ezt mondta a pásztor, hogy ezt kell csinálni, csak akkor leszek sikeres, ha ezt így csinálom. Így nem működik! Ugyanakkor, ha a szívedben ezt eltökéled és valóban elhatározod, nem lesz egy leányálom az elején, ha még ebben nem vagy kifejlődve. Néha öt perc, tíz perc olyan megerőltető lesz, mint ha kertet kellene ásni két órán keresztül. Elimádkozod az összes imát, amit tudsz és imádkoztál az összes országért már, az összes pásztorért, az összes vezetőért, az összes rokonodért, meg az egész városért és ránézel az órádra, eltelt másfél perc és azt mondd, hogy hol van még a fél óra vége!

A test kínlódik, szenved, bele kell ebbe jönni, de el kell kezdened valahol. Ha eddig még nem kezdted el, valahol el kell kezdened. Ezt az időt tudod mélyíteni, majd hozza magát, hogy hogyan tud ez jól ütemezve az életed részévé válni. Ha elvárod, hogy az életed megváltozzon, ha elvárod, hogy Isten működjön és munkálkodjon az életedben, akkor valamit tenned kell. Mert ha mindent ugyanúgy csinálsz, mint az elmúlt öt, tíz évben, és nincs változás, akkor valamit másképpen kell tenned. Halleluja! Az biztos, hogy nem automatikusan történnek meg velünk azok a jó és nagy dolgok, amikre úgy vágyunk, amiket úgy szeretnénk. Nem úgy hullik be az ölnkbe, az a bizonyos sült galamb sem röpül a szánkba.

A 46. zsoltárra lapozzatok, kérlek benneteket, a 10-es verset olvasom! Szeretném itt az egész igesort felolvasni, de most nincsen idő, ez otthon házi feladat.

Zsoltárok 46,10.

10. Csendesedjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a pogányok közt, felmagasztaltatom a földön.

Minden embernek a Bibliában, aki elért valamit, vagy úgy is mondhatom, hogy minden nagy embernek, akik híressé váltak, akikről évszázadok, évezredek után is olvasunk és beszélünk, volt ilyen megtapasztalásuk Istennel. Mindegyikük személyesen időt töltött Istennel. A Máté 6,6 azt mondja, hogy „menj be a te belső szobádba”. Ez a belső szoba az eredeti görög fordítás szerint egy éléskamrát is jelent, egy belső szobát is jelent, de én úgy hiszem, és talán egyetértesz velem, hogy ez nem feltétlenül egy fizikai hely, ahova neked el kell menned. Bár ahhoz, hogy egyedül legyél, mindenkitől távol, ehhez kell egy fizikai hely, ami lehet akár az autód, lehet akár a kerted hátulja, de lehet akár a kamra is, ha a gyerekek csak ott nem találják meg és hagynak békén. De ugye érted, hogy nem az a lényeg, hogy most a liszt és a befőttek között ülve imádkozol, vagy a dolgozószobádban, vagy az autó hátsó ülésén, hanem az, hogy az Ige mondja, az ajtódat zárd be! Ahhoz, hogy az ajtót bezárjad, ahhoz kell egy döntés, hogy én az ajtót bezárom! Az, hogy az ajtót bezárod, ez magával von sok dolgot, mégpedig azt, hogy ha a zárt ajtó mögött vagy, akkor nem tud oda más bejönni, nem engedsz be mást. Amikor erről beszél Jézus, hogy az ajtódat magad után zárd be, ez azt jelenti, hogy ne engedd be oda a gondjaidat, a problémáidat, a nyavalyákat! Időnként még a családot is ki kell zárni fizikailag is ebből az Istennel elkülönített időből. Hagyd kint azokat a dolgokat, és ne engedd meg, hogy azok kopogtatva zavarjanak téged! Mert amikor az elméd leterhelt, elfoglalt, akkor a szellemi dolgokra nagyon nehezen tudsz megnyílni, vagy sehogy sem. Isten nem fog fényes, természetfeletti megnyilvánulásban megrázni téged, hogy rám figyeljél, hanem hagyja, hogy próbálj Őhöz közelíteni. Neked – hangsúlyozom ezt – erőfeszítést kell tenned ahhoz, hogy az elmédet lecsendesítsd!

Ahhoz, hogy az elmédet lecsendesítsd, vannak jó bibliai módszerek. Egyik ilyen például a nyelvek imája, amikor nyelveken imádkozol. Amikor nyelveken imádkozol, azt tanítja a Biblia, az értelméd gyümölcstelen. Vannak, akik azt mondják, hogy gondolok erre, és ezért imádkozom nyelveken, meg gondolok arra, és akkor most azért imádkozom nyelveken. De ez hol van a Bibliában? Ennek az ellenkezője van a Bibliában. Amikor nyelveken imádkozol, akkor nem tudod, hogy miért imádkozol, ha csak ki nem jelenti neked Isten. Imádkozunk nyelveken ezért, meg imádkozunk nyelveken azért. Hogyan, mikor az értelméd gyümölcstelen? Ez egy tévedés! Amikor nyelveken imádkozol, a Szellem a segítségére van abban, hogy imádkozz olyan dolgokért, amikért nem tudod, hogy hogyan imádkozz értelemmel, de a Szellem tudja. És imádkozol Szellem által nyelveken, és elvégeztetik az a dolog. De amikor a nyelvek imája közben is az elméd zakatol, hogy most azt a dolgot akarod megoldani – nem feltétlenül probléma, hogy vannak gondolataid –, de ilyenkor az elméd leterhelt. Az elméd leterhelt és a szellemi dolgok nehezen jutnak el hozzád. Úgyhogy, ha összpontosítasz arra, hogy az elmédet kicsit kiüresítsd, nyelveken imádkozol és igazából a dicsőítés, az imádat, a hálaadás van a középpontban a nyelvek imája közben is az elmédben, hogy dicsérlek Téged, imádlak Téged, tisztellek Téged, hálás vagyok Neked. Az imáinknak a túlnyomó része nyelveken az Ő magasztalása, nem pedig kéréseknek a sokasága. Amikor így imádkozol nyelveken, az elmédet le tudod csendesíteni. Ámen.

Képes vagy rá, hogy az elmédet lecsendesítsd! Imádkozol nyelveken ott a belső szobádban, a kamrádban, az sem baj, ha cukor van a jobb könyöködnél és a palacsintasütő fölakasztva a bal válladnál, mindegy, de külön vagy valahol. Vagy a garázsban, mert mindenhol a család éppen zajong. Külön vagy valahol, és az elmédben Őrá fókuszálsz, nem a problémára, nem a nehézségre. Imádkozol nyelveken és utána pedig csöndben vagy. Csöndben vagy, mint ahogy most csöndben vagytok. Én is csöndben leszek most egy pár másodpercig. Amikor csöndben vagy, akkor lehetőséget adsz Istennel, hogy szóljon hozzád. Amikor mantrálsz, amit mantrálni akarsz és mondod, mondod, mondod, mondod, akkor Ő hagyja, hogy mondjad. De ha útmutatásért, vezetésért mérsz Isten elé, kérdéseid vannak, hogy mit csináljak, Uram? Adj

nekem bölcsességet, hogyan kell ezt a helyzetet kezelnem, hogyan kell a lázadó gyermekemmel foglalkoznom, hogyan kell a gyülekezeti problémákkal foglalkoznom, hogyan kell ezzel, meg azzal az emberrel viselkednem? Segíts nekem, adj útmutatást! Mondod, mondod, mondod, és aztán megérezed az illatot a konyhából, hogy a feleség valami jót főzött. Nem így megy! Hanem úgy megy, hogy imádkozol nyelveken, aztán csöndben vagy. Sokszor ez egy ilyen párbeszéd, mondod, csöndben vagy, mondod, csöndben vagy. Elcsendesedsz, elcsendesedsz. Egy prédikátortól egyszer azt hallottam, azt prédikálta a gyülekezetnek, akkor vagytok csöndben, amikor itt vagytok és én beszélek hozzátok, egyébként meg mindig beszéltek. Ez rátok persze nem igaz, de vannak emberek, akik egész nap mondják. Egész nap mondják, mondják, mondják és valószínűleg ez az imaéletükben is így van. Nekünk meg kell ezt tanulni, meg kell tanulni! A Máté 6,6 az Egyszerű fordítás szerint így hangzik:

Máté 6,6. Egyszerű fordítás

6. Amikor imádkozol, menj be a szobádba, zárd be az ajtót, és titokban imádkozz Mennyei Atyádhoz! Ő látja, amit titokban teszel, és megjutalmaz érte!

Hány drága keresztény testvértől hallottam ezt, hogy ő milyen időket tölt az Úrral így, meg milyen időket tölt az Úrral úgy. De igazából nem titokban csinálta, hanem elmondta nekem, hogy én tudjak róla, hogy ő ettől eddig és attól addig, és ő ezt mindig így csinálja. Nem baj, ha beszélgetünk egymással és természetesen meg lehet ezt osztani, de mikor valaki azért mondja ezt, hogy hatást gyakoroljon rád, annak nincs jó illata! Ha én megveregtettem a vállát, hogy jól van, ügyes vagy, akkor elnyerte az összes jutalmát ez által, de az Atyától nem kapta meg a jutalmát. Azt mondja itt Jézus, hogy titokban csináld. Persze a családod előtt nem tudod eltitkolni. De úgymint nyilvánvalóvá válik ez, ha kimész a világba és éled a győzedelmes életedet, mert annak mindig van valami gyökere. „Zárd be az ajtót, és titokban imádkozz Mennyei Atyádhoz! Ő látja, amit titokban teszel, és megjutalmaz érte”, nyilvánosan. Halleluja! Dicsőség Istennek!

Tehát nagyon fontos ebben a belső szobában az, hogy a mozgalmas tevékenységektől tartsd távol magad! Ha nem csukod be az ajtót, képletesen természetesen, de akár fizikailag is, akkor a kinti zajok be fognak szűrődni és meg fognak téged zavarni. Miről beszélek? Egy kis gyakorlati példa. Kapcsold ki a tévét, némítsd le a telefonod, sőt a legjobb, ha nem is viszed magaddal a telefonod oda, főleg a messenger üzeneteket ne halljad, a Facebook a lehető legtávolabb legyen tőled! A mai modern kornak az igája ez a Facebook, ha nincs jól használva. Egy olyan kötést rak az emberekre, keresztényekre is, amik előtte nem így voltak, nem ilyen mértékben voltak. Ha valami csipog, azonnal tudni akarom, ki keresett, miért keresett, mit írt ki, azt figyelem. Több időt töltünk el Facebook posztok nézegetésével, mint amennyi időt töltünk akár az Úrral, vagy bibliaolvasással, vagy értelmesebb dologgal. Ha csinálsz magadnak egy leltárt a napirendedről, és egyszer leméred, és igazán őszinte vagy – és nem akarom tudni az eredményt –, de igazán őszinte vagy, hogy a napod miből áll, hogy mit csinálsz a felkelésedtől a lefekvésedig? Mert ha lefeküdtél és alszol a felébredésedig, az különösebben nem érdekel, hogy akkor mit csinálsz. Amikor alszom, akkor alszom, álmodok az Úrral. De amikor ébren vagy, akkor mit csinálsz? Csinálj egy leltárt, hogy hogyan néz ki egy napod! Mik a reggeli szokásaid? Vannak természetes szokások: fölkelsz, megiszod a kávédat, fogat mosol, megfésülködös, beülsz az autóba, vagy fölszállsz a villamosra, elmész dolgozni, ebédelsz, hazaérsz, takarítasz, és lehetne sorolni, mi mindent csinálsz. Nézd ezt végig, akár egy hétig! Csinálj egy ilyen listát, írd össze magadnak, hogyan telnek a napjaid? Bölcsen beosztod-e az idődet?

Meg fogod látni azt, hogy milyen időket töltesz el olyan dolgokkal, amiknek, ha csak egy töredékét fordítanád valami másra, hasznosabbra, az hogyan változtatná meg az életedet? Van egy csomó dolog, egy csomó rossz szokás, amit csinálunk, amit nem kellene, és van egy csomó jó szokás, amit meg kellene tennünk. Ha eredményeket akarunk, akkor bizony van még mit változtatni! El kell mélyülni az Ő jelenlétében, énekelhetsz, dicsérheted Őt, öt, tíz,

húsz percig, ameddig bírod, ameddig tudod, és amikor becsukod a szemed – ez nekem egy ilyen vesszőparipám, én nagyon szeretem ezt mondani, prédikálni –, nem törvény szerint, de ha becsukod a szemed, akkor végre elkezdesz majd látni. Végre elkezded látni Isten dolgait, mert nagyon sok embert az befolyásol és irányít, amit a fizikai szemeivel lát. Ha arról beszélünk, hogy Istenre nézünk, és ha fölemelem a fejem, látom a mennyezetet, látom a projektort, látom a reflektort, és még amit a fizikai szememmel látok. Persze Ő jelen van, de Őt a fizikai szemeinkkel nem látjuk.

De ha becsukom a szemem és az Ő dolgaira gondolok, az Ő arca jelenik meg előttem, bár én még nem láttam Őt, csak úgy el tudom képzelni, akkor sokkal messzebbre és sokkal több mindent látok meg az Ő dolgaiból, mintha csak azt látom, hogy ez a szőnyeg mondjuk piros, bordó vagy fekete. Érted, ugye? Én hiszek abban, hogy az Urat sokkal jobban érdekli a Vele való személyes kapcsolat, mint bármi látványos dolog, amit teszünk érte. Sokszor, jó szándékkal, nagyon szolgáló szívűekké válunk, ami egy jó dolog, csak a szolgálatot nem helyezhetjük az Úr elé! Első az Úr, utána jön minden egyéb más. Tehát bármi látványos dolgot teszel érte, bármilyen nagy is az, semmiképpen sem lehet értékesebb és nagyobb Isten szemében, mint a Vele való kapcsolatod. Mert lehet az Urat szolgálni úgy is, hogy megszokásból, kiegészből, monotonitásból, unalomból, megfelelési kényszerből, úgy, hogy minden jónak tűnik, és minden rendben, közben meg a kapcsolat Vele egy olyan sivatag, egy olyan száraz dolog, amit kívülről nem lehet látni. Istent az a belső dolog sokkal jobban érdekli, mint az a külső dolog, amit teszel érte. Halleluja!

Közeledjete Istenhez, Ő is közeledni fog hozzátok! – írja a Jakab 4,8. Ezt nem olvasom fel, de ez egy nagyon fontos Ige! Nagyon fontos tudni azt, hogy valakiről tudni valamit mást jelent, mint ismerni Őt. Hadd hozzak személyes példát, ugye, aki nem felkészült, az mindig magával példálózik, én most magammal példálózok. Sokan ismertek engem, így látásból, sokat hallgattok engem – Istvánnal ugyanez a helyzet – és tudtok rólam dolgokat, de nem ismertek. Egyikőtök sem ismer igazán. Valakiről vagy valamiről tudni valamit egy dolog, de igazán mélyen ismerni őt, az egy másik dolog. A kettő különbözik. Ezért nagyon veszélyes, amikor hallasz valakit valamiről beszélni, valamiről megnyilvánulni, olyan könnyen megítéljük azt a dolgot, hogy hogyan, miként csinálta, miért úgy mondta, és elítéljük, pedig nem ismerjük a személyt, csak egy felszínes képet kaptunk arról, amit ő csinált és mondott. Nem véletlenül mondja az Ige azt, hogy cipzár a szádra, amikor ítélni kezdesz. Az Úrral való személyes kapcsolat több annál, hogy tudsz róla dolgokat. Tudsz Istenről dolgokat, mert a pásztor vasárnaponként beszélt róla. Tudsz róla dolgokat, hallottál róla bibliai történeteket. Hallottál róla olyan dolgokat, amelyekről megértésed lett, és a róla való látásod, a képed szélesedett, mert hallottál róla.

Az nagyon jó dolog, ha sokat hallunk Jézusról, mert segít nekünk abban, hogy személyesen jobban megismerjük Őt, segít bennünket kiigazítani, de egész más az, mikor te személyesen ismered Őt. Hallani valakiről valamit, egy elbeszélést valakiről hallani egy dolog, de egészen más személyesen közösségben, kapcsolatban lenni Vele. Amire az Úr vágyik az, hogy ne csupán halljál róla, hanem hogy személyes kapcsolatban legyél Vele. Amikor személyesen kapcsolatban vagy Vele, annak egyenes arányú következménye az, hogy az Ő ereje megnyilvánul feletted, mert az Ő jelenlétében erő van, és amikor Vele vagy, erővel töltödsz fel. Nem kell könyörögnöd az erőért, nem kell imádkoznod az erőért, hogy Uram, kenjél fel engem hatalmasan, használj engem hatalmasan! Semmi ilyen vallásos dologba nem kell, hogy belesüppedjél! Menj az Ő jelenlétébe! Felkent leszel. El sem tudod titkolni azt, mint ahogy Mózes lejött a hegyről, ragyogott az arca. El sem tudta titkolni, hogy hol volt, mit csinált, kivel volt szoros közeli kapcsolatban.

Megint egy másik történet, egy másik tanítás lenne az, hogy beszéljünk arról, hogy mennyire koldus mentalitásunk van, így kérünk, meg úgy könyörgünk mindent Istentől, de ez egy másik alkalom. Ha arról beszélünk, hogy kapcsolatban akarunk lenni Vele, akkor tudnunk

kell azt, hogy ez a közösség, ez a mély kapcsolat bizony nem itt a gyülekezetben alakul ki Vele. Bármennyire is azt hiszed, vagy azt gondoltad idáig, hogy igazi mély kapcsolatot a gyülekezeti összejövetelek építenek ki benned, hadd rántsam le a leplet! Ez nem így van! Nagyon fontos, rendkívül szükséges a gyülekezetbe való járás, de a Vele való elmélyedést nem itt tudod igazán mélyre kifejleszteni, hanem amikor otthon vagy egyedül, vagy bárhol vagy egyedül Vele. Személyes érintkezésnek kell történnie, és a személyes érintkezés megtörténhet itt a dicsőítés közben, a tanítás közben, itt ez valóságos és tapasztalod, most is megértéseket kapsz és örvendezel, hogy de jó, hogy erről hallasz! De amikor ugyanezt meghallod személyesen a belső imaszobádban, vagy a nappalidban, vagy a hálószobádban az ágyon este lefekvés előtt, vagy bármikor, hogy Ő szeret téged, ez személyessé válik a számodra, ez egy más minőség!

Ha ez nincs meg az ember életében, akkor felszínes lesz. Ha ez nincs meg az életünkben, akkor felszínesek leszünk. Ez igazából abban nyilvánul meg, hogy könnyen elhajolunk. Könnyen elhajolunk az Igének az ismeretétől. Nem is tudom, hogy merjem-e ezt mondani? Sok keresztény azért képtelen, két-három keresztényként eltöltött év után is arra, hogy másokat tanítson, mert nem alakult ki benne az a személyes kapcsolat Istennel. Tudod, hogy két-három, négy év után képesnek kéne lennie arra mindannyiótoknak, hogy másokat tanítsatok? Ezt tanítja a Biblia. Nektek már tanítóknak kellene lenni. Természetesen ti mind kivételek vagytok, akik itt jelen vagytok, ez szól valakinek, aki nem is tudom, messze van tőlünk. Természetesen nem úgy tanítani, mint ahogy egy prédikátor, vagy egy tanító, aki tanít a pulpitus mögül, hanem úgy tanítani, hogy a szomszédodat, a gyülekezetbe jövő új hívőt tanáccsal ellátni, segíteni őt. Nem feltétlenül úgy tanítani, mint az iskolában a tanár tanít, hanem képesnek kell lennetek már két-három év után kérdésekre választ adni. Itt a gyülekezetben elhangoznak olyan dolgok a pulpitusról, amelyek a csecsemő keresztények, tehát az új hívők számára olyan magas röptűek, hogy nem értik, mert az érettebbeknek szólnak. De te képes vagy arra, hogy elmagyarázd nekik, hogy ezt a pásztor hogyan értette, hogy gondolta. Értitek? Ezek vagytok ti. Ebben a felelősséged neked is megvan, és nem kell mindig azt várni, hogy hát majd, aki itt beszél, az elvégez minden munkát. Nem így működik Isten királysága! Ha megvan benned ez a személyes kapcsolat Istennel, ez a rendszeresség, akkor képes vagy arra, hogy másoknak segítségére legyél, képes vagy arra, hogy a gyülekezetben imádd Őt, és képes leszel arra, hogy rendszeresen közösségbe járd. Nem fog érdektelenül a füled mellett elröpülni az, hogy új könyvek vannak, vagy van egy evangelizációs alkalom, ahova elmehetsz. Csak a száraz, kiégett keresztényeket hagyja hidegen mindez. Akik lobognak az Úrért és tudják azt, hogy miről szól a keresztény élet, évek óta hívők ők, őket ez valahol megmozgatja, és legalább megkérdezik maguktól, hogy nekem nem lenne ott a helyem? Mi az én részem ebben, mit kell tennem? Érted, ugye?

A rendszeres személyes időtöltés a Szent Szellemmel, kiépít az életedben egy védelmet, erővel tölt fel, elősegíti az aratásodat és csökkenti a világból kapott sérelmeid fájdalmát. Ha tetszik, ha nem, sérüléseket kapunk sok helyről, és amikor az Úrral személyesen időt töltünk, Ő bekötözi a sebeinket, begyógyítja a sebeinket, ugyanakkor lemetszi az egonkat, szembesít Istennel ez az időtöltés, és szembesít önmagunkkal is. Most felolvashatnám a Példabeszédek 4,20–22. igeverseket, hogy ez a személyes időtöltés gyógyulást hoz a testednek. Gyógyulás ez a testednek. Hitet hoz létre benned és bölcsébbé tesz. Napi pár perc a Szent Szellemmel képes megváltoztatni az egész életedet. Nehogy valaki azt gondolja, hogy most arról beszélek, hogy neked most odáig kell fejlődöd, hogy napi hat órát szellemben imádkozzál mindennap. Dehogy, nem erről beszélek! Az egész életed egyébként Isten imádata kellene, hogy legyen, nem hat óra, hanem napi huszonnégy óra! De én nem erről beszélek, hanem arról a személyes, intim kapcsolatról, amit időről időre meg kell tapasztalnod, mert ha nem tapasztalod meg ezt a személyes intim kapcsolatot, akkor a kapcsolat elhal, legalábbis elhalványul, mint egy házasságban. Elhal és érdektelenné válik. Úgyhogy az Úr után vágyakoznunk kell, mert Ő

vágyakozik utánunk. Ő vágyakozik utánunk. Olyan sok Ige lenne még, amit itt felolvashatnék ehhez, de pár perc és befejezem. Végül is elmondtam a lényegét. Isten akkor tud szólni hozzánk, ha befogjuk a szánkat, ha nagyon egyszerűen akarom megfogalmazni. Ámen. Pont és ez legyen a végszó. Dicsőség Istennek!

Most lehet, hogy azon gondolkodol, hogy jön ez ide az előző tanítás folytatásaként? Ha össze akarnám mindenféleképpen kötni a két üzenetet, ez a fajta bensőséges kapcsolat Istennel nem volt meg a zsidók többségének, és ezért oda jutottak, ahova jutottak. Ezzel máris összekötöttem a két üzenetet. De nem akarok sokbeszédű lenni, viszont sok dicsőítést akarok a számon kiengedni a szívemből, úgyhogy ebben most legyetek partnerek velem, jó? Egy dalt fogunk énekelni, ami nem csak egy ének lesz, hanem dicsőítés. Dicsőítsük Őt! Ámen.

*A függőleges vonallal jelzett igeversék más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

AZ ÜDVÖSSÉG IMÁJA

*„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról,
és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta
Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk
a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást
az üdvösségre.” (Róm. 10,9–10)*

**Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia.
Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért.
Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én
megigazulásomért, a Biblia tanítása szerint.**

**Kérlek, Jézus, legyél az én Uram!
Kérlek, Jézus, legyél az én Megváltóm!
Kérlek, Jézus, legyél az én Gyógyítóm!
Költözz a szívembe és teremts újjá engem!**

**Jézus, Te vagy az én Uram!
Jézus, Te vagy az én Megváltóm!
Jézus, Te vagy az én Gyógyítóm!**

**Meg vagyok váltva! Újjászülettem Krisztusban.
Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől.
Köszönöm, Úr Jézus, az örök életet! Ámen.**

ELÉRHETŐSÉGEINK

POSTACÍM: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.
TITKÁRSÁG: +36 (70) 428-4144 ÚJ!
E-MAIL: titkarsag.ksze@gmail.com ÚJ! és info@ksze.org
SKYPE: kszetitkar • HONLAP: www.ksze.org
INTERNET RÁDIÓ: www.kszeradio.hu
YOUTUBE: KSzEVideo
ÚJSÁG SZERKESZTŐSÉG: oromhirado@gmail.com ÚJ!